

Slava morală a Domnului Isus (22) Recunoașterea ei de către Dumnezeu

Bucuria lui Dumnezeu cu privire la Hristos

Domnul Isus a prezentat pe om înaintea lui Dumnezeu așa cum el ar trebui să fie; și Dumnezeu S-a odihnit în El. Această desăvârșire a Omului Hristos Isus și primirea Lui înaintea lui Dumnezeu ne sunt arătate exemplar în jertfa de mâncare, în jertfa florii de făină și a untdelemnului și a tămâii, coaptă în tigaie sau în cuptor (Levitic 2). În timp ce Domnul Isus era pe pământ și S-a prezentat în felul acesta ca Om înaintea lui Dumnezeu, Dumnezeu Și-a exprimat permanent plăcerea Lui pentru El. Isus a crescut înaintea ochilor lui Dumnezeu în natura Sa omenească și în dezvoltarea tuturor virtuților omenești. El nu a avut nevoie de recomandare înaintea lui Dumnezeu, așa cum probabil altcineva ar fi avut nevoie. În orice moment El era în Persoana Sa Însăși exact așa cum El era, recomandarea Sa proprie. În căile Sale și în Persoana Sa omul a fost glorificat din punct de vedere moral, așa că El, când alergarea Lui s-a terminat, putea merge direct la Dumnezeu, așa cum odinioară „snopul, ca pârghă a secerișului” a fost luat direct de pe câmp, așa cum era, și fără să trebuiască să fie supus vreunei pregătiri oarecare a fost adus la Dumnezeu și a fost primit cu plăcere de El.

Revendicarea gloriei morale la dreptul de glorificare oficială

Titlul juridic al lui Isus la glorie era un titlu moral. El poseda dreptul să fie glorificat. Acest drept era în El Însuși. În Ioan 13.31,32 este prezentat acest adevăr la locul care i se cuvine: „Acum, Fiul Omului a fost glorificat”, spune Domnul Isus în momentul când Iuda a părăsit masa; căci această acțiune a lui Iuda era predecesorul sigur al captivării Lui de către iudei, așa după cum luarea Lui în captivitate era actul anticipat sigur al condamnării Lui la moarte de către păgâni. Crucea era plinătatea și îndeplinirea în El a tuturor gloriilor morale; de aceea El spune tocmai în acest moment: „Acum, Fiul Omului a fost glorificat”, și apoi adaugă: „... și Dumnezeu a fost glorificat în El”.

Dumnezeu era atunci tot așa de desăvârșit glorificat cum era Isus, cu toate că gloria era total diferită. Fiul Omului a fost glorificat prin aceea că El a prezentat frumusețea morală, care a strălucit din El în tot timpul vieții Sale, în toată plinătatea ei. Nici o rază a acestei glorii nu avea voie să lipsească în ceasul acela, tot așa cum de la început nu avea voie să fie amestecată cu ea ceva nedemn de ea. Începuse ora în care ultima rază a acestei glorii trebuia să strălucească, ca să împlinească pe deplin strălucirea ei.

Dar și Dumnezeu a fost glorificat, deoarece tot ce era din El a fost păstrat așa cum se cuvine sau a fost prezentat. Drepturile Lui au fost respectate, bunătatea Lui a fost arătată, harul și adevărul, dreptatea și pacea au fost respectate și satisfăcute. Adevărul lui Dumnezeu, sfințenia, dragostea, maiestatea și slava, cu un cuvânt, tot ce este El, au fost revelate și glorificate într-un fel și într-o lumină cum prin nimic altceva nu putea să aibă loc. Cruce este, așa cum a spus cineva, minunea morală a universului. Însă Domnul adaugă: „Dacă Dumnezeu a fost glorificat în El, și Dumnezeu Îl va glorifica în El Însuși, și-L va glorifica îndată” (Ioan 13.32). Isus confirmă aici dreptul Său la gloria personală. El a împlinit pe deplin întreg tabloul gloriei morale în timpul vieții Sale și în moartea Sa. De asemenea, așa cum am văzut, El a prezentat și a respectat așa cum se cuvine slava lui Dumnezeu. Faptul că El intra acum în propria Sa glorie era de aceea numai o chestiune convenită, și Isus S-a folosit de acest drept atunci când El a ocupat locul Său în cer, la dreapta Maiestății, la Dumnezeu Însuși, și anume „îndată”.

Lucrarea lui Dumnezeu, Creatorul, a fost foarte curând murdărită sub mâna omului. Omul însuși s-a stricat, așa că stă scris: „I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ” (Geneza 6.6). Ce schimbare îngrozitoare în gândurile lui Dumnezeu față de ziua aceea când „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse, și iată că erau foarte bune”! Dar în Domnul Isus Dumnezeu Și-a

regăsit iarăși plăcerea în Om. Ce binecuvântare, cu atât mai mare și mai minunată, putem spune, din cauza regretului pe care Dumnezeu l-a simțit odată. Era mai mult decât prima savurare; era o restaurare după pierdere și dezamăgire, și anume o restaurare care a depășit cu mult mai mult ceea ce a fost pierdut. Și așa cum primul om, dacă am voie să mă exprim așa, urmare păcatului său și-a găsit locul în afara creației, Omul al doilea (care era în același timp „Domnul din cer”), după ce El a glorificat pe Dumnezeu, ca și Cap al creației – ca „începutul creației lui Dumnezeu”, S-a așezat la dreapta Maiestății în înălțime. Isus este un Om glorificat în cer, deoarece Dumnezeu a fost glorificat în El, în Omul ascultător, în viață și în moarte. Desigur, așa cum știm, El este în cer și în alte caractere: El este acolo

- ca biruitor,
- ca unul care așteaptă,
- ca Mare Preot în cortul construit de Dumnezeu,
- ca Înainte-Mergător al nostru,
- ca Cel care a făcut curățirea păcatelor noastre,
- și așa mai departe.

Dar El este acolo în locurile cerești glorificat, deoarece El a glorificat pe Dumnezeu aici pe pământ.

Deci viața și gloria aparțin Domnului Isus în baza unui drept personal și moral. Este înviorător să ne preocupăm mai mult cu acest adevăr și mereu să-l repetăm. Isus niciodată nu a pierdut grădina Eden. Într-adevăr El a umblat în toate zilele vieții Sale în afara Edenului, în mijlocul spinilor și pălămirilor, al ostenețelor și lipsurilor unei lumi stricate; dar El a făcut-o în har. El S-a așezat de bună voie în această stare, dar El nu i-a fost supus. El nu a fost despărțit de pomul vieții și de paradis, așa cum a fost Adam și cum suntem noi toți, de către un heruvim cu sabia învăpăiată. În istorisirea vieții Sale vedem că îngerii, în loc să-L țină în afara grădinii departe de intrare, vin la El și Îi slujesc, după ce El a biruit ispita; căci El a stat tare pe poziție acolo unde Adam s-a clătinat și a căzut. Cu toate că Isus era realmente Om, El era totuși acest „Om desăvârșit” deosebit. Dumnezeu a fost glorificat în El, în timp ce El a fost dezamăgit și dezonorat de tot ce este în afară de Isus.

Cum reacționăm noi oamenii la slava morală

Într-un anumit sens această desăvârșire a Fiului Omului, această desăvârșire morală, este în totul pentru noi. Ea oferă sângelui, care ispășește păcatele noastre, scumpătatea Sa. Ea este ca acel nor de tămâie care în ziua ispășirii venea împreună cu sângele în prezența lui Dumnezeu (Levitic 16.13).

Într-un alt sens această desăvârșire este prea mare pentru noi:

- ea este așa de sublimă, că noi niciodată nu putem ajunge la ea.
- ea ne copleșește, în măsura în care noi o contemplăm amintindu-ne de ceea ce suntem noi în noi înșine.
- și ea ne umple cu admirație, în măsura în care noi o privim ca expresie a ceea ce este El.

Gloria personală de Judecător a lui Dumnezeu, așa cum s-a arătat ea în timpurile de odinioară, era copleșitoare. Chiar și cei mai mult favorizați dintre oameni, cum a fost Isaia, Ezechiel sau Daniel, nu au putut suporta strălucirea ei; și Petru și Ioan au făcut aceeași experiență. Și așa este și această glorie morală, dacă ea ne este prezentată în același fel, copleșitoare. Numai credința se simte la ea acasă în prezența acestei glorii. Dumnezeu lumii acesteia orbește mintea, ca această glorie să nu fie înțeleasă și să nu te bucuri de ea, în timp ce credința se bucură cu bucurie mare de ea. Aceasta este istoria gloriei aici pe pământ între oameni. În prezența ei fariseii și saducheii cer împreună un semn din cer. Nici mama și nici frații lui Isus nu o înțeleg și o interpretează cu totul greșit. Mama Lui din egoism, frații Lui din cauza asemănării lor cu lumea. Și chiar și ucenicii sunt permanent muștrați prin ea.

„Untdelemnul de măslină zdrobite”, care alimenta această lumină, era pentru toți prea curat; dar el ardea permanent în Locul Preasfânt „înaintea Domnului”. În sinagoga din Nazaret (Luca 4) vedem cât de puțin gata era omul să primească această lumină. Toți au recunoscut cuvintele pline de har, care se revărsau de pe buzele Domnului, și au simțit puterea lor; dar curând s-a interpus un râu mare al stricăciunii naturale, s-a împotrivit acestei mișcări din inimi și a biruit. Martorul smerit, altruist al lui Dumnezeu a pășit în lumină în mijlocul unei lumi rebele, arogante; dar aceasta nu i-a plăcut lumii. Chiar dacă „Fiul lui Israel” rostește cuvinte de bunătate și mângâiere, totuși El este refuzat să fie primit, El este Fiul unui tâmplar (Luca 4).

Ce mărturie uimitoare despre stricăciunea inimilor noastre! Omul are însușirile lui de a iubi, virtuțile lui, gustul lui bun, sentimentele lui gingașe, așa cum vedem în acea scenă din Nazaret. Cuvintele pline de har ale lui Isus trezesc pentru un moment unele sentimente bune; dar ce valoare au ele și unde au rămas ele, atunci când Dumnezeu le-a pus la probă? Vai, cu toată demnitatea noastră de a fi iubiți, cu tot prestigiul, pe care probabil îl savurăm, cu toate înclinațiile noastre bune și sentimentele gingașe, noi suntem și rămânem constrânși să mărturisim: „Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească” (Romani 7.18).

Gloria morală a lui Hristos dă naștere la încredere

Însă, repet, credința se simte la ea acasă în prezența lui Isus:

- Am putea noi, vreau să spun, să fim suspicioși față de un astfel de Domn, sau să ne temem de El?
- Am putea noi să avem o cătuși de mică îndoială cu privire la El?
- Am putea noi să ne ținem la distanță de El, de Cel care la fântâna lui Iacov a discutat cu femeia din Sihar? S-a ținut ea departe de El? Cu adevărat, noi ar trebui să avem o partășie intimă cu Isus.

Ucenicii, care permanent au fost în jurul Lui, au trebuit mereu să-și învețe lecțiile. Și chiar și noi știm să spunem ceva în acest sens. Ei au trebuit mereu să descopere ce era Hristos, în loc să se bucure de ceea ce ei au învățat deja cu privire la El. În evanghelia după Matei 14 ei au trebuit să strige: „Cu adevărat, Tu ești Fiul lui Dumnezeu!”, aceasta înseamnă, să descopere din nou cine era Isus. Dacă credința lor ar fi fost sinceră, atunci ei s-ar fi așezat liniștiți în corabie alături de El și ar fi ațipit (Marcu 4). Ce scenă a fost aceea, spre rușinarea lor și spre onoarea Sa! Ei s-au adresat Domnului pe un ton plin de reproș și dureros, ca și cum El ar fi fost indiferent de pericolul în care se aflau ei. „Învățătorule, nu-Ți pasă că pierim?”, strigă ei către El. El Se trezește și înlătură imediat cauza fricii lor. Dar după aceea îi mustă, însă nu din cauza nedreptății pe care I-au făcut-o prin cuvintele lor aspre, ci din cauza miciei lor credințe.

Cât de desăvârșit sunt toate acestea! Cu adevărat, în Isus totul este desăvârșit; totul este la locul lui: virtuțile omenești, roadele ungerii, de care a avut parte, și gloria Sa divină. Cele două naturi nu sunt amestecate în Persoana Sa, ci strălucirea naturii divine este atenuată și lucrurile obișnuite în natura omenească sunt înălțate. Nimic asemănător nu se va găsi și nu se va putea găsi în toată creația. Și cu toate acestea omenescul în Isus era cu adevărat omenesc și divinul era cu adevărat divin:

- El a dormit în corabie: El era om;
- El a făcut să se liniștească vântul și valurile: El era Dumnezeu.

Gloria morală are prioritate față de gloria oficială

Această glorie morală trebuie să strălucească, și până se va împlini aceasta, toate celelalte glorie trebuie să treacă pe planul secund. Grecii, care veniseră la Ierusalim, ca să se închine în timpul sărbătorii, întreabă unde este Isus și doresc să-L vadă (Ioan 12). Aceasta amintea de Împărăție sau de desfășurarea gloriei împărătești a lui Mesia; era o prezentare exemplară a zilei

în care națiunile vor veni în cetatea iudeilor, ca să serbeze sărbătorile, și când Hristos, ca Împărat în Sion, va fi Domn peste toate și Dumnezeu al întregului pământ.

Dar era o taină mult mai profundă decât aceasta; și ea necesita o cunoaștere corectă a căilor lui Dumnezeu, și nu numai o simplă așteptare a Împărăției. Această cunoaștere lipsea fariseilor (Luca 17), atunci când L-au întrebat pe Domnul, când va veni Împărăția lui Dumnezeu. De aceea Isus a trebuit să vorbească cu ei despre o altă Împărăție, pe care ei nu au așteptat-o și nu au prețuit-o, despre o Împărăție din mijlocul lor, o Împărăție prezentă, în care trebuia să se intre, înainte ca să se poată arăta Împărăția revelată în glorie. Și ucenicilor le-a lipsit această cunoaștere, atunci când ei L-au întrebat pe Domnul în Faptele Apostolilor 1: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?”, și lor trebuia să li se amintească de ceea ce trebuia să aibă loc înainte ca această restaurare să poată fi împlinită, și anume, că ei trebuiau să primească Duhul Sfânt, ca să fie martori ai lui Hristos până la marginile pământului.

Exact așa este în Ioan 12. Domnul ne învață aici, că gloria morală trebuie să premerge Împărăția. Desigur va veni momentul când Isus va străluci în gloria tronului, când păgânii vor veni în Sion și vor vedea pe Împărat în frumusețea Lui; dar înainte ca să se poată vedea aceasta, trebuie ca gloria morală să se desfășoare în toată plinătatea și curăția ei. Acest gând L-a preocupat pe Isus, atunci când grecii au dorit să-L vadă. „A sosit ceasul”, spune El, „să fie proslăvit Fiul Omului”. Că aici este vorba de gloria morală, am văzut deja la studiul lui Ioan 13.31-32. Această glorie a strălucit pe toate căile Sale începând de la naștere și până în momentul acesta; și moartea Sa urma să fie împlinirea ei deplină. De aceea se apropiase ceasul în care ea trebuia să răspândească ultimele ei raze, tocmai pentru a pricinui această împlinire. Deci Domnul face cunoscut cu această ocazie, așa cum El face în mod asemănător în Luca 17 și Faptele Apostolilor 1, adevărul, care este necesar pentru a primi o cunoaștere corectă și profundă a căilor lui Dumnezeu. Gloria morală trebuie să fie revelată pe deplin, înainte ca Mesia să poată să se arate până la marginile pământului în gloria Sa împărătească.

O glorie unică în felul ei

Bineînțeles, această glorie Îi aparține Lui, și numai Lui. Inimile noastre simt aceasta profund. Când în Faptele Apostolilor 10 cerul s-a deschis, s-a coborât fața de masă de în înainte ca Petru să primească porunca să aibă părtășie cu ea sau înainte ca ea să fie înălțată la cer, ca în înălțime să se ascundă din nou privirilor. Conținutul feței de masă trebuia curățit sau sfințit. Dar când în evanghelia după Matei 3 s-au deschis cerurile, nicidecum nu era necesar ca Isus să fie luat de pe pământ la cer, ca în felul acesta să primească pecetea bunei plăceri a Tatălui Său; dimpotrivă, voci și apariții din înălțime și-au pus pecetea pe El și au mărturisit despre El așa cum El era: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea”. Și când cerul s-a mai deschis încă o dată în Matei 27.51, aceasta înseamnă, când catapeteasma Templului s-a rupt în două bucăți, atunci totul era înfăptuit; nu a mai rămas nimic de făcut. Lucrarea lui Hristos a fost pecetluită și recunoscută, așa cum ea era în momentul acela. Astfel cerul deschis de la început mărturisește despre plăcerea deplină care se găsea în Persoana lui Hristos, în timp ce cerul deschis la sfârșit depune mărturie despre plăcerea deplină găsită în lucrarea Sa.

Gânduri de încheiere

În timp ce închei cu aceasta acest studiu, doresc să mai remarc, că este folositor pentru noi și ne aduce bucurie și în același timp este o parte a slujbei noastre divine să arătăm trăsăturile caracteristice ale căilor și slujbei lui Isus aici pe pământ, așa cum eu am încercat să fac în măsura mea în această scriere. Căci tot ce a făcut Isus, tot ce a vorbit El, toată lucrarea Sa, atât în natura ei cât și în forma ei exterioară, toate depun mărturie despre cine era El. Și El este pentru noi Martorul despre cine este Dumnezeu. În felul acesta noi ne înălțăm spre Dumnezeu Însuși, prin aceea că urmăm cărarea Domnului Isus prezentată în evanghelii. Fiecare pas pe

această cărare devine foarte important pentru noi. Tot ce Isus a făcut și a vorbit, era expresia adevărată a Lui Însuși, așa cum El era expresia adevărată și fidelă a lui Dumnezeu. Ar trebui să ne ostenim să înțelegem caracterul lucrării Sale, ca să putem diferenția gloria morală care este legată cu fiecare moment și cu fiecare detaliu al vieții și lucrării Domnului aici pe pământ. Atunci vom cunoaște ce este El, și apoi vom înțelege ce este Dumnezeu. În felul acesta vom cunoaște pe Dumnezeu cu o cunoaștere sigură și clară. Calea, pe care noi obținem aceasta, sunt cărările simple și activitățile Fiului Omului divin.